

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΤΡΙΩΝ

ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α

ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ Επιμελείᾳ Επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δομβέρρη διευθύνοντος.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Οὐδείς θ' ἀρνηθῇ τὸ μέγεθος τῶν θυσιῶν, δι' ὧν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἰδίᾳ «ἡ μικρὰ ἐλευθέρᾳ γωνία» ἐπλήρωσε τὰς νίκας καὶ ἀνήγειρε τὸν οὐρανομήκη θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος τῆς ὑπὲρ τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν. Ἐκατόμβαι ἱερῶν θυμάτων ὑψώθησαν εἰς βουνὰ καὶ χεῖμαρροι αἵματος ἠυλάκωσαν τὴν γῆν ἐπὶ τῶν χωρῶν, ἐφ' ὧν τοῦ λοιποῦ θ' ἀνθῇ τῆς ἐλευθερίας ἡ δάφνη καὶ τῆς εἰρήνης ἡ ἐλαία.

Καὶ μάτην θὰ πειραθῇ τις νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ ἡ-
χου τῶν ἐπινικίων παιάνων τοὺς στεναγμούς, οἵτινες ἀ-
συγκράτητοι ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν αἰμοσταγῶν καρδιῶν
μητρῶν, ἀδελφῶν, συζύγου καὶ τέκνων ἀπορφανισθέντων.
Ἐπὶ ἔτη μακρὰ θὰ διαττίζωσι τὰ ἐδάφη μας αἱ πένθι-
μοι περιβολαί, αἱ κρύπτουσαι καρδίας μαύρας ἐπίσης ἐκ
τοῦ πόνου καὶ ἀπὸ πολλὰ χεῖλη ἰσοβίως ἐφυγαδεύθη ὁ
γέλως καὶ τὸ χαρμόσυνον μειδίαμα.

Ἀλλὰ μὴ οἱ πρὸ τοῦ πολέμου χρόνοι τῆς εἰρήνης
ὑπῆρξαν ὀλιγώτερον καταστρεπτικοὶ διὰ τε τὴν μικρὰν
ἐλευθέραν γωνίαν καὶ τὰς ἄλλας σκλαβωμένας καὶ ἀπὸ
αὐτὴν ἀναμενούσας τὴν ἀπολύτρωσίν των, συνωδὰ πρὸς
τοὺς ὅρους τοῦ ἀγράφου μέν, ἀλλ' ἀπαραβάτου συμβο-
λαίου τῆς ἐθνικῆς ἀδελφωσύνης καὶ ἀλληλεγγύης;

Πόσαι χιλιάδες κατ' ἔτος, ἐκθλιβόμεναι ἐκ τῆς ἀ-
σφυκτικῆς στενότητος τῆς μικρᾶς ἐλευθέρᾳ γωνίας,
ἐλάμβανον τὴν ὁδὸν τῆς ἐκουσίου ἐξορίας καὶ πόσων ἐξ
αὐτῶν ἡ τοιαύτη φυγάδευσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὅχι
ἐνδοξον κἂν ἀλλ' οἰκτρὸν θάνατον;

Πόσους ἐτησίως ἐδέχοντο διὰ μηδαμινὴν αἰτίαν ἡ
καὶ ὅλως ἀναιτίως τ' ἀνήλια βᾶθη τῶν τουρκικῶν φυ-
λακῶν, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀποδώσουν πλέον, καὶ πόσους,
εὐτυχεστέρους τούτους, κατέπινον τ' ἄλμυρὰ κύματα
ἐκ τῶν δύο καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίων ἀδελφῶν, οἵτινες
ἤδη εὐρίσκονται ἀσφαλεῖς ὑπὸ τὴν ἐπεκταθεῖσαν στέγην
τῆς Μητρὸς πατρίδος;

Βεβαίως αἱματηρότατος ὑπῆρξεν ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ
πολέμου. Ἐὰν ὅμως ἤθελέ τις νὰ ὑπολογίσῃ ἐκ τῶν τό-
σων κατ' αὐτὸν θανάτων πόση θ' ἀπορρεύσῃ ζωὴ καὶ
πόση σωτηρία καὶ δυνάμεις καὶ ἐὰν ἤθελε νὰ συγκρίνῃ
ἐπίσης τὸν ὄγκον τοῦ κατὰ κρουνοὺς γυθέντος αἵφνης
αἵματος πρὸς τὸ ἐπὶ ὀλίγα, ὀλίγιστα ἴσως ἔτη κατὰ
σταγόνας διαρκῶς ἐκρέον ἐκ τῶν πληγῶν, ἃς ἐπέφερεν ἡ
ἐκ τῆς ἀσφυξίας ἐδῶ μετανάστευσις καὶ ἡ ἐκεῖ ἐκ τῆς
τυραννίας, τῆς κακοδιοικήσεως, τῆς ἀνοσίῃ στρατο-
λογίας, ὧ βεβαίως θὰ ἠυλόγῃ τὸν πόλεμον, διότι δι'
αὐτοῦ θὰ συνηυλόγῃ καὶ ἐκείνους, οἵτινες, σχετικῶς ὀλι-
γώτεροι, ἐθυσίασαν τὴν ὥραιάν καὶ πολύτιμον ζωὴν
τῶν χάριν τῶν πλειοτέρων.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ἐννάτη

(Λουκ. ιβ, 16—21).

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἀνθρώπου
τινὸς πλουσίον ¹ εὐφρόνησεν ἡ χώρα καὶ διελογίζετο
ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω
τοὺς καρπούς μου; καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω, καθελῶ
μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συ-
νάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου, καὶ τὰ ἀγαθὰ μου
καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου. Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κεί-
μενα ² εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.
Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν
ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἠτοίμασας, τί νί
ἔσται; οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, ³ καὶ μὴ εἰς Θεὸν
πλουτῶν. ⁴ Ταῦτα λέγων ἐφώνει ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν
ἀκουέτω.

Σημειώσεις.

1) Εὐφρόνησεν. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς ἐν τῇ παρα-
βολῇ ταύτῃ λαμβάνει τὸν πλούσιον, καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ
ἔχουσιν αὐξήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὀρεῖται νὰ λάβῃ ἑκτακτὰ μέτρα
περὶ αὐτῶν. 2) Κείμενα—ἐν ταῖς ἀποθήκαις δυνάμενα νὰ διαρ-
κέσωσιν εἰς ἔτη πολλά. 3) Ὁ θησαυρίζων ἐν αὐτῷ—ὁ
συνάγων θησαυροὺς διὰ νὰ εὐχαριστῇ μόνον τὸν ἑαυτόν του. 4)
Καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν—καὶ μὴ συνάγων καὶ
θησαυρίζων πλοῦτη, ἵνα μεταχειρίζεται ταῦτα ὅπως ὁ Θεὸς θέλῃ,
ἥτοι εἰς βοήθειαν τῶν ἐχόντων ἀνάγκας.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΔΟΘΕΙΣΑ ΗΜΙΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Β'. 14—22.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν, ὧν ἐτύχομεν διὰ τῆς
ἐλευσεως καὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, τοῦτέστι τῆς δικαιοσύνης καὶ σωτηρίας ἡμῶν ἀπὸ
τοῦ αἰωνίου θανάτου, περὶ ὧν ἐν ταῖς διδάγμασι τῆς προτέ-
ρας περικοπῆς εἶπομεν, μεγίστη εἶναι ἡ δωρεὰ τῆς εἰρήνης,
ἣν ἐδώρησατο ἡμῖν ὁ Κύριος.

Οἱ ὁπαδοὶ τῶν καθ' ὁλοκληρίαν χωριστῶν καὶ οὐδὲν κοινὸν
ἔχουσιν θρησκειῶν, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς Ἑθνικῆς θρη-
σκείας, ἐμίσουντο πρὸς ἀλλήλους τοσοῦτον ὥστε καθίστατο
ἀδύνατος ἡ μεταξὺ αὐτῶν συμφιλίωσις καὶ εἰρήνη καὶ τοι-
πάντες ἦσαν τέκνα τοῦ ἐνὸς οὐρανίου πατρὸς. Καὶ οἱ μὲν
Ἰουδαῖοι, ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἃς ὁ Θεὸς ἔδωκεν αὐτοῖς
διὰ τῶν πατριαρχῶν καὶ τῶν προφητῶν, περιεφρόνουν τοὺς
Ἑθνικοὺς, οὗτοι δὲ ἀπεστρέφοντο αὐτοὺς καὶ δὲν ἠνείχοντο νὰ
ὑποβληθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ δὲ
εἰς τὴν περιτομήν. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὴν αὐτὴν
παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν εἶχον, διότι οἱ μὲν Ἑθνικοὶ, μὴ
ἔχοντες τὴν ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ ἐνὸς ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ μὴ τη-
ροῦντες τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ὃν ὁ Θεὸς ἔδωκε παιδαγωγὸν
εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἠδύναντο νὰ σωθῶσι ἕνοι ὄντες πρὸς
πᾶν μέσον σωτηρίας καὶ πρὸς αὐτὸν ἔτι τὸν Θεόν· οἱ δὲ Ἰου-

δαίοι καίτοι ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας καὶ τὸν νόμον, ἐτήρουν μόνον κατὰ γράμμα αὐτὸν ἑλλίπῳς δέ, καὶ ἐπομένως εἶχον μέσον ἄχρηστον πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν. Δι' ἀμφοτέρους λοιπόν, διὰ τε τοὺς Ἰουδαίους καὶ διὰ τοὺς Ἑθνικοὺς ὁ Μωσαϊκὸς νόμος εἶχε καταστήσει φραγμὸς εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, καθ' ὅσον οἱ μὲν Ἰουδαῖοι παρέβαινον αὐτόν, οἱ δὲ Ἑθνικοὶ οὐ μόνον τὸν παρέβαινον ἀλλὰ καὶ τὸν ἠγνόουν· τούτου δ' ἕνεκα ἦσαν οὐ μόνον ἔχθροι πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν. Διὰ τῆς ἐλευσεως ὁμοῦ τοῦ Σωτῆρος κατηργήθη ἡ σκιά τοῦ νόμου καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διὰ τε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἑθνικοὺς κατελύθη, ἐπῆλθε δὲ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ καταλλαγὴ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Ἑφεσίους, ἐπάγεται ἐν τῇ αὐρίον ἀναγνωσθησομένην περικοπῇ «αὐτὸς γὰρ ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρω ἓν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας». Κατέλυσε δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν τὸ πρόσκομμα τῆς συμφιλώσεως τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν Θεόν διὰ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου, ἀντικαταστήσας ἅμα τὴν νεκρὰν καὶ τυπικὴν τήρησιν ἐντολῶν διὰ τῆς ἀληθοῦς πίστεως δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης· «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ· ἐπομένως μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφιλίωσιν καὶ εἰρήνην δὲν εἴμεθα πλέον ξένοι καὶ τρόπον τινὰ ὡς πάροικοι ἀνεκτοὶ παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγαπητοὶ αὐτοῦ καὶ ἤδη ἀποτελοῦμεν τὸν ἅγιον ναὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου θεμέλια μὲν εἰναι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ἀκρογωνιαίος δὲ λίθος αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ναὸς οὗτος, ὃν ἀποτελοῦσι πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Πνεῦμα ἐνοικεῖ ἐν ἡμῖν. Ἡ εἰρήνη δ' αὕτη, ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου δοθεῖσα, καθ' ἣν οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλλήνι, εἶναι ὡς προεῖπομεν μέγιστον δῶρον καθόσον οἱ ἄνθρωποι, θεωροῦντες ἀλλήλους τέκνα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς, τοῦ Θεοῦ, ἀποτελοῦσι μίαν οἰκογένειαν, ἐν ᾗ φρονίμως πολιτευόμενοι δυνάμεθα καὶ τὸν ἐπίγειον βίον κατὰ τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα νὰ διέλθωμεν καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος μέτοχοι νὰ γίνωμεν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΚΙΤΣΟΣ

Τοῦ Κίτσο ἡ μάνα κάθονταν στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι·
Μὲ τὸ ποτάμι μάλωνε καὶ τὸ πετρεβολοῦσε·
— Ποτάμι μου λιγότεψε, ποτάμι στρέψε πίσω,
Γιὰ νὰ περᾶσω ἀντίπερα πέρα στὰ κλεφτοχώρια,
Ὅπως οἱ κλέφτες σύνοδο, ὅπως οἱ λημέρια.
Τὸν Κίτσο τὸν ἐπιάσανε καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν·
Χίλιοι τὸν πᾶν ἀπ' ὀμπροστὰ καὶ δυὸ χιλιάδες πίσω,
Κι' ὀλαποπίσω πῆγαινε ἡ μαῦρη του μανοῦλα,
Μυριολογοῦσε κι' ἔλεγε, μυριολογᾷ καὶ λέγει·
— Κίτσο μου ποῦναι τ' ἄρματα τὰ ἔρμα, τὰ τσαπράζια·
— Μάνα λολή, μάνα τρελή, μάνα ξεμυαλισμένη,
Δὲν κλαῖς τὰ μαῦρα νιάτα μου, δὲν κλαῖς καὶ τὴν ἀντρεία μου,
Μὲν κλαῖς τὰ ἔρμα τ' ἄρματα, τὰ ἔρμα τὰ τσαπράζια·

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

B'.

Ἄλλο μέγα, μέγιστον ἡμῶν κέρδος ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκ τοῦ πολέμου, ὑπῆρξεν ἡ ἀνάκτησις εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ἄλλων πολλῶν, τοῦλάχιστον ἑνὸς ἐκατομμυρίου, Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ζῶντες ἐν τῇ διασπορᾷ καὶ ἀπερχόμενοι καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ἁλλοδαπὴν, βλέποντες δὲ τὴν ἀδοξίαν καὶ τὸν μαρμαρὸν ὅπου εὕρισκετο τὸ ἡμέτερον Κράτος, ἠναγκάζοντο ν' ἀποβάλλωσι κατὰ μικρὸν τὸν Ἑλληνικὸν

αὐτῶν χαρακτήρα καὶ νὰ γίνωνται Ἀμερικανοί, Ῥώσοι, Ῥουμάνοι, Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Γερμανοὶ κλπ. κλπ. Σήμερον μετ' ἡμᾶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐδείχθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔχθροι δὲ καὶ φίλοι ὁμολογοῦσιν, ὅτι δὲν ἐξεφυλίσθημεν, ὡς κακοβούλως διέδιδον οἱ καλοθεληταὶ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς κατήντα σχεδὸν νὰ δώσωμεν ἐπιπολαίως πίστιν εἰς τὰς κακολογίας ταύτας, ἀλλ' ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἔχωμεν τὰς αὐτὰς ἀρετὰς ὅσας καὶ οἱ ἀείμνηστοι ἀρχαῖοι καὶ μεσαιωνικοὶ ἡμῶν πρόγονοι καὶ πατέρες. Δὲν εἴμεθα ἄρα κατὰλληλοι μόνον καὶ μόνον ἵνα εὐδοκιμῶμεν ὡς ἔμποροι, καφεῖοι, ξενοδόχοι, ναῦται, δικηγόροι καὶ λοιποὶ ἐπιτηδευματῆαι καὶ ἐπαγγελματῆαι· ὅχι, ἐπιστάμεθα, ὅταν εὐτυχῶμεν νὰ ἔχωμεν καλοὺς στρατηγούς, νὰ ἀγωνιζώμεθα καὶ νὰ νικῶμεν ἐν ταῖς μάχαις ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν.

Ἰδοὺ ὑποῦ Θεῶς συνάρσει ἀπεδείχθη ὅτι οὐτε ὁ Τουρκικὸς στρατὸς ὁ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ στρατάρχου Γκόλτς ἐξυμνούμενος ὡς ἰσχυρότατος, ὡς ὁ μέγιστος παράγων τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, οὐτε ὁ Βουλγαρικὸς ὅστις ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην ἐφημίζετο ὡς ὁ ἰσχυρότατος καὶ ἄριστα κατηρτισμένος, ὡς ἄλλος Πρωσικὸς, ἠδυνήθησαν νὰ ἀνταγωνισθῶσι πρὸς ἡμᾶς. Ὁργάνωσιν, πυροβόλα καὶ ἄλλην ποικίλην πολεμικὴν παρασκευὴν εἶχον βεβαίως τελείαν καὶ ἀφθονον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἱερὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ δικαίου ἐνθουσιασμόν, οὐχὶ μακράς, ἀρχαίας, ἐνδοξούς παραδόσεις, αἵτινες ἀναζωογονοῦσι καὶ ἀναπτέρουσιν τὸ εὐγενὲς πολεμικὸν φρόνημα καὶ τὸ ἀρεϊμάνιον σθένος τῶν γενναίων μαχητῶν ἡμῶν· Λοιπὸν τοῦ λοιποῦ τοῦτο μὲν οἱ ἐν τῇ διασπορᾷ ἀδελφοὶ ἡμῶν βλέποντες τὰ μεγάλα καὶ ἐνδοξὰ γεγονότα ταῦτα ἀναθαρροῦσιν, ἀναθερμαίνονται, ὑπερηφανεύονται καὶ καυχῶνται ἐπὶ τῇ ἐλληνισμῷ αὐτῶν καὶ δὲν θὰ ἐκφυλίσονται πλέον ὥστε νὰ γίνωνται εὐκόλως Ἀμερικανοί, Ῥώσοι κλπ., τοῦτο δὲ οἱ ἐν τῇ πατρίδι ἔτι ζῶντες εὕρισκοντες στάδιον ἐργασίας καὶ πειθόμενοι ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων πόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν εἶναι ἡ ἐνταθὴ παραμονὴ αὐτῶν, δὲν θὰ σπεύδωσιν, ὅπως πρότερον ἔκαμνον, νὰ ἐκπατρίζωνται καὶ οὕτως ἐρημώσουν τὴν χώραν ἡμῶν, ἀλλὰ θὰ μένωσιν ἐν αὐτῇ, θὰ ἐργάζωνται καὶ θὰ πλουτίζωσιν αὐτήν, θὰ νυμφεύωνται καὶ θὰ γεννῶσι παῖδας, μέλλοντας στύλους καὶ ὑποστηρικτὰς καὶ μέλλοντας στολισμοὺς τῆς πανευκλεοῦς Ἑλλάδος. Καὶ ἂν δὲ ὁ βίος ἐν αὐτῇ δὲν παρέχῃ ἀκόμη τὰ ἀγαθὰ πάντα ὅσα ὁ ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, πάλιν θὰ προτιμῶσι νὰ μένωσιν ἐν τῇ πατρίδι, διότι θὰ γινώσκωσιν ὅτι ἀκριβῶς μένοντες καὶ ἐργαζόμενοι θὰ συντελῶσι κατὰ δύναμιν εἰς βελτίωσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Εὐνοφὸν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὅσοι μετὰ τοῦ Κύρου ἀνέβησαν εἰς τὴν Ἀσίαν, λέγει αὐτοῖς ὅτι ἡδύ· Ἀλλὰ, προσθέτει, δέδοικα μὴ ἂν ἀπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆναι καὶ ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν καὶ Μήδων δὲ καὶ Περσῶν καλὰ καὶ μεγάλας γυναιεῖ καὶ παρθένους ὁμιλεῖν, μὴ ἐπιλαθώμεθα τοῖς οἰκαδεν ὁδοῦ. Δοκοῖ οὖν μοι εἰκὸς καὶ δίκαιον εἶναι πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους περᾶσθαι ἀφ' ἐκείνης καὶ ἐπιδειξάιναι τοῖς Ἕλλησιν ὅτι ἔκοντες πένονται. Ἄλλὰ φοβοῦμαι μήπως, ἂν μὴ ἄρα συνηθίσωμεν νὰ ζῶμεν ἀνεργασίας καὶ νὰ διάγωμεν ἐν πάσῃ ἀφθονίᾳ καὶ ἀκόμην νὰ συναναστρεφόμεθα μὲ τὰς μεγαλοψύχους καὶ ὡραίας γυναικάς καὶ τὰς κόρας τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, μήπως λησμονήσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας. Λοιπὸν εὐλογον καὶ δίκαιον φαίνεται μοι πρῶτον νὰ προσπαθώμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς συγγενεῖς μας καὶ νὰ κάμωμεν καταφάνερον εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι ἔκοντες τῶν δὲν εἶναι πλούσιοι. Καὶ λοιπὸν ὅπως οἱ Ἕλληνες ἐκείνοι καὶ οὕτω οἱ σημερινοὶ θὰ προτιμῶσι τοῦ λοιποῦ τὴν

δοξὸν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς πλουσίας Ἀμερικῆς καὶ θὰ κρίνωσιν ὁμοίως ἐκείνοις συμφορώτερον τὸ ἐν τῇ πατρίδι ἐκόντες μένεσθαι ἢ τὸ ἐν τῇ ξένῃ πλανᾶσθαι. Πρόσθετε ὅτι αἱ χῶραι ὅσας διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀγώνων τῶν τέκνων τῆς ἀνέκτιστο ἡ Ἑλλάς, εἶναι εὐφωρόταται καὶ πλουσιώταται, ὥστε δύνανται πάντες οἱ νῦν ἀπορῶντες ἐργασίας καὶ πόρου ζωῆς καὶ τρέχοντες πανταχόσε εἰς εὐρεσιν αὐτῶν, δύνανται—λέγω, νὰ ἐπιτύχωσι τὰ ἀγαθὰ ταῦτα σήμερον ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐλευθερωθείσῃ πατρίδι καὶ οὕτως οὐ μόνον αὐτοὶ εὐπορήσωσιν ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα ἡμῶν πλουσιώτεραν καὶ ἰσχυρότεραν καταστήσωσιν. Ἐτερον τοῦτο μέγα κέρδος ἡμῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, προφανὲς δὲ καὶ τοῦτο οὐχὶ μικρὸν. Ἄλλο τρίτον θὰ ἴδωμεν ἐν τῇ ἐπομένῃ φύλλῳ τῶν Πατρῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κτίσματα Θεσσαλονίκης

ΣΤ'

Βεβαίως ἡ Θεσσαλονίκη ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας ὡς δευτέρα πόλις τοῦ κράτους πολλὰ ἐπεδείκνυε τὰ εἰς κόσμον αὐτῆς μνημεῖα, καὶ πολυπληθῆ στερα καὶ πολυτελέστερα τῶν τῆς Ἐφέσου, τῆς Νικαίας, τοῦ Μυστρᾶ. Πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τολμήσῃ νὰ παραβληθῇ, διότι καταπληκτικὴ ἐκεῖ ἦτο ἡ τῶν ναῶν, παντοίων ἄλλων ἱδρυμάτων καὶ ἀγαλμάτων πληθὺς (1). Ἀλλ' ὅμως μετὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει δεινὴν κτηνωδίᾳ ὑπὸ τῶν Τούρκων μέχρι σήμερον φθορὰν τῶν μνημείων παραβάλλουσι τινες τὰ ἐν Θεσσαλονικίᾳ κτίσματα πρὸς τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀξίαν τὴν καλλιτεχνικὴν.

Παλαιότατον ἐκ τούτων τῶν κτισμάτων εἶναι πιθανῶς ἡ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς πόλεως θριαμβικὴ ἀψὶς ἡ λεγομένη τοῦ Κωνσταντίνου, κομψὴ μὲν κατὰ τὰς ἀψίδας, φορτίον δὲ βαρὺ φέρουσα προστύχων ῥωμαϊκῆς ἐργασίας ἀναγλύφον. Εἴπομεν ὅτι πιθανῶς εἶναι παλαιότατον μνημεῖον τῆς πόλεως ἡ ἀψὶς αὕτη, διότι δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ πρεσβεῖα ὡς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (ἐπὶ τουρκοκρατίας ὁρτᾷ σουλτάν Ὁσμάν τζαμί) ῥωμαϊκῶν χρόνων περίεργον κατασκευάσμα στρογγύλον ὡς πύργος μετ' ἀνοιγμάτων πλατέων ἀψιδωτῶν κατὰ τὴν βάσιν καὶ θαυμασίαν ἐπὶ τοῦ τρούλου καὶ μουσουλμανικῶν. Κάλιστον ἱδρυμα ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι κατὰ τινα ἐπιγραφὴν, ἐπὶ τῶν μουσουλμανικῶν τοῦ τρούλλου, ἱδρυθεῖσα ἐπὶ Παύλου τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου 5, δηλαδή τῷ 492 μ. Χ., ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου Α' τοῦ δικόρου ἔτη τεσσαράκοντα πέντε πρὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀξία θεᾶς ὡσαύτως εἶναι ἡ ἐκκλησία ἡ λεγομένη τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (2) πολὺ φθαρθεῖσα ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ σεισμῶν (3) καὶ μάλιστα ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ κέντρος διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ σειρὰν τῶν κίωνων καὶ τὰ εἰς εὐγενεῖαν μορφῶν καὶ δύναμιν καὶ λεπτότητα ἐξεργασίας μουσεικά. Καὶ ὁ ναὸς ἐκτίσθη μὲν πιθανῶς κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, ἀλλὰ τὰ μουσειώματα ἐγένοντο, μετὰ ἐμπρησμόν τινα τοῦ ναοῦ, κατὰ τὸν ἑνάτον αἰῶνα ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος Γ' τοῦ σοφοῦ (3). Τὸν ναὸν δὲν μετέβαλον εἰς

(1) Ἰδε Πατρία Κωνσταντινουπόλεως ἐκδ. Theod. Preger: τεύχ. 1—2.

(2) Ὀνομάζεται νῦν Ἀγία Παρασκευή, ἐπεὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων καλεῖται ἐσὶ δζουμά (δζουμά = Παρασκευή). Ἰσως ἦτο ἡ πρώτη Χριστιανικὴ ἐκκλησία ἡ μεταβληθεῖσα εἰς τζαμίον, ὅπου ἐγένετο τῶν μωαμεθανῶν τὸ νατὰ Παρασκευὴν προσκυνημα.

(3) Λέγουσι πολλοὶ τῶν σοφῶν ὅτι ὁ Λεών, ἐπ' οὗ ἐγένοντο τὰ μουσειώματα τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, εἶναι ὁ Ε' ὁ Ἀρμένιος· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐκεῖνος ἦτο εἰκονομάχος, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτρέψῃ

τζαμίον οἱ Τούρκοι ἀμέσως μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως (1430), ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὴν χριστιανικὴν λατρείαν, ἂν μὴ μέχρι τοῦ 1490 μ. Χ., ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ ἀριστερὰ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὸν ναὸν ἐκ τοῦ νάρθηκος γεγραμμένα Πασχάγια, τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ ἐπισήμου Θεσσαλονικέως Λουκᾶ τοῦ Σπαντουνη ἱδρυθεῖς ἐν ἔτει 6989 ἀπὸ κτίσεως κόσμου (μ. Χ. 1481).

Πλὴν δὲ τούτων ἀξιολογώτατοι ναοὶ ἐν Θεσσαλονικίᾳ εἶναι ὁ Ἅγιος Παντελεήμων, τὸ Γιακούβ πασιᾶ τζαμί πρὸς τὸ ἄνω τῆς πόλεως, ὁ Ἅγιος Ἡλίας (πλησίον τοῦ ἐσὶ σερᾶ), τὸ Καζαντζηλᾶρ τζαμί (ναὸς τῆς Θεοτόκου) ἱδρυθεῖς τῷ 1029 ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ῥωμανοῦ τοῦ Ἀργυροῦ ὑπὸ Χριστοφόρου πρωτοσπαθαρίου καὶ κατεπάνω Λαγουβαρδίας καὶ ὁ ναὸς τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων (4) (σουουκ σου τζαμίσι) κτίτορα ἔχων τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Νήφωνα.

Καὶ ἡ φύσις δὲ, ὑπερβαίνουσα τὴν τέχνην, εἰκόνας θεσπεσίους κάλλους παρέχει εἰς τὸν θεατὴν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἕνεκα τοῦ κόλπου, τῶν οὐ μακρὰν παραρρεόντων ποταμῶν καὶ τῶν μεγάλων λιμνῶν ἀτμίδες, πυκνούμεναι πολλὰκις εἰς ὁμίχλην, καλύπτουσι βαρεῖαι τὴν πόλιν, ὥστε νὰ λέγεται ὅτι ἐνίοτε αὐτοῦ πάντα εἶναι νωθρὰ καὶ ἡ μὴ γαίης· ἀλλ' ὅταν δὲν εἶναι ὑγρότης ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, διαφανεία ἀδαμαντίνη διαπνέει τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἔχομεν, ἀναβαίνοντες ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ κάστρου, πρὸς δυσμὰς ἀργυροδίην χυνόμενον εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Ἀξιὸν καὶ πέτραν εἰς τὸ βάθος τὸ Βέρμιον ὄρος, κάτω ἐκεῖ πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τὸ Πιέριον ὄρος, ὅπου οἱ Ἕλληνες οἱ βόρειοι (οἱ Ὀρῆες) πρῶτον βωμοὺς ἱερῶν ἱδρυσαν εἰς τοὺς κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικοὺς θεοὺς, τὰς Χάριτας καὶ τὰς Μούσας, καὶ κατωτέρω αὐτοῦ ἀλλ' ὑπερέφελον αἰρόμενοι τοῦ Ὀλύμπου σμαράγδιναι αἱ γεραραί κορυφαί. Ἀντικρὺ δὲ αὐτῶν δεξιὰ ὁ Χορτιάτης (Κίσσος) καὶ ὑπ' αὐτὸν ὁμαλὰ τὰ πράσινα ἐκ τῆς φυτείας πεδία μέχρι τοῦ Καρὰ Μπουρνού καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ σαρφεῖριος κόλπος. Τὰ γαλανὰ νερά του μετὰ τὸ κύμα αὐτῶν τὰργυροῦν ἐδωκαν εἰς τὴν ποιητικὴν ψυχὴν τοῦ Παπαθύμιου Βλαχάδα ἡ τινος τῶν ἄλλων καταδρομέων τοῦ Πλαταμῶνος τὴν Ἑλληνικὴν μας σημαίαν μετὰ τὸν λευκὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ πεδίου.

Οἱ Τούρκοι πῶς ἐκόσμησαν τὴν πόλιν;

Ἡ ἐπὶ τετρακόσια ὀγδοήκοντα δύο ἐτηρίστρια αὐτῶν δὲ πῶς πανταχοῦ, ὅπου ἐκυριάρχησαν, καὶ ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἐνετύπωσε σφραγίδας σκοτεινῆς κτηνωδίας. Διότι οὐδὲν οὐδὲ τζαμίον λόγου ἀξίον ἱδρυσαν ἐν αὐτῇ, ὅπως ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ σουλεϊμανιέ, τὸ τοῦ Μωάμεθ καὶ τὸ ἀχμετιέ, ὅπως τὸ περίφημον ἐν Ἀνδριανουπόλει τζαμίον Σουλτάν Σελήμ τοῦ Β'. Ἐνταῦθα δὲ πλὴν τῆς εἰς τὸ αἰσχροτέρων μεταμορφώσεως τῶν Ἑλληνικῶν χριστιανικῶν ναῶν εἰς τζαμιάς, πύργους τινὰς χυδαίους ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τοῦ περιβάλλοντος τὴν πόλιν τείχους ἐνεκόλαψαν καὶ τὸν ἐπὶ τινος προβλήτος τοῦ αἰγιαλοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βονιφατίου Ἰσῶς ἱδρυθέντα ἐννεα ὀρόφων πύργον ἀπὸ φρουροῦ τοῦ λιμένος εἰς ἐπίγειον κόλασιν μετέτρεψαν. Τὸ λευκὸν χρῶμα, δι' οὗ τελευταῖον ἐβαψαν αὐτόν, ὁμοιάζει μὲ τὸ ὕδωρ, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ πλύνῃ τὰς βαφείσας εἰς αἷμα χεῖρας τῆς Δαίδης Μάκροθ. Ὑπὸ τὸ σημερινὸν ὄνομα Λευκὸς Πύργος (τουρκιστὶ Μπεάζ-κουλέ) φαίνεται τὸ αἷμα, τὸ ἐπὶ τοὺς αἰῶνας τῆς τουρκικῆς διοικήσεως καταποντίσαν αὐτόν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐπιγραφὴ Αἰμοσταγῆς Πύργος (τουρκιστὶ Κανλῆ-κουλέ). (ἀκολουθεῖ)

τὴν ἐν ναῷ μάλιστα ζωγραφίαν εἰκόνων, μετὰ ψηφίδας μάλιστα, ὧν πλεῖστα λαμπρῶς ὡς πολυτιμοὶ λίθοι;

(4) Κατὰ τὰ δυτικὰ τῆς πόλεως, κατωτέρω δ' ὀνομάζεται τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Αἱ εὐσεβεῖς χεῖρες τῶν Ἑπειρωτῶν ἐσφυρηλάτησαν τὸ λίκνον τῆς νέας Ἑλλάδος. Κατὰ τὸ μακρὸν ἐκεῖνο χρονικὸν διάστημα, τὸ μεσολάβησαν μεταξὺ τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ἑπίρῳ διετηρήθη μετὰ πλείονος πίστεως καὶ ἀνεξωγογιότητος ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ. Τὰ ἡδέα ἄσματα τὰ λικνίσαντα τὸν πόνον καὶ ἐνισχύσαντα τὴν ἐλπίδα τῆς δούλης Ἑλλάδος, τὰ βιαῖα καὶ ἥλια ἄσματα τῶν ὁποίων τὸν μελαγχολικὸν ὄνθμον δὲν ἔχει ἀκόμη ἀπομάθῃ ὁ ποιμὴν, ἡ Ἑπείρος ἔχει ψιθυρίσῃ εἰς τὰ ὦτα τῆς. Ἡ Ἑπείρος ἐπῆρξε τὸ πολύτιμον κιβώτιον, ἐν ᾧ ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ διεφύλαξε διὰ τὴν δόξαν τῶν μελλόντων χρόνων τὰ κειμήλια αὐτῆς, γλῶσσαν

ἤθη, παραδόσεις, ποθητὰς ἀναμνήσεις, ἄνθη μεμαραμένα, σπόρους τοῦ μέλλοντος.

Γεώργ. Βουρδών

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατριῶν.

Ὁ ἐν Ὑάλτῃ κ. Κ. Φολτῶφ ἀπέστειλεν ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατριῶν δωρεὰν ἐκ δρ. 100.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ, Δ. Ἀλ ού π αν Ε. Κ: Μαρ μάρ ιον Π. Ι. Φ. Κε τ σ ι β ά ν, Ἀ χ. Δ. Κ ρ ί μ σ χ α γ ι α, Προθύμως.—Στ. Δ. Κ) πο λ ι ν. Ἡρξατο δοκιμαστικῶς --Γ. Φ. Σ μ ύ ρ ν η ν Ἐπίσης. Εἰδοποιήσατε. Δ. Ν. Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Ἀναμένομεν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Πλατεῖα Συντάγματος

Ἑταιρικὸν κεφάλαιον 2,000,000

Ἀσφάλειαι 20,000,000

πραγματοποιουμέναι

Πάντες οἱ συνδυασμοὶ ἀσφαλειῶν ζωῆς.—
Ζητήσατε τὰ ἐπεξηγηματικὰ βιβλίρια τῆς
Ἑταιρείας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥἈνώνυμος Ἑταιρεία ἰδρυθεῖσα
τῷ 1882

Μετοχικὸν κεφάλαιον Δρ. 6,000,080

Ἐργοστάσια φυσικῶν καὶ πυρομαχικῶν ἐν
γένει, πυρίτιδος ἀκάπνου, μελαίνης, κυνηγε-
τικῆς, ὑπονόμων κλπ., δυναμίτιδος καὶ ὁλων
τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, θρυαλλίδων, καψυ-
λίων, μπαγιῶν, μολυβδοσωλήνων κλπ.

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σταδίου 64.

Παράστημα: Καταστήματα ὁπλῶν:

Ἑρμοῦ 13.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5,000,000

Ἡ ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα ἐν
Πειραιεὶ Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ
Πύργῳ, Καρπύρῳ, Κεφαλληνίᾳ, Διγίῳ
καὶ Ὑαλιᾷδι,

Ταμὴν ὑπὲρ τῶν μέχρι 5,000 δρ. 4 ο) εἰς
πρώτην ζήτησιν. 5 ο) μετὰ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων.

3 1/2 ο) ἐπίδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν

4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας

4 1/4 ο) » μετὰ ἑξ μῆνας

4 1/2 ο) » μετὰ ἐν ἔτος

5 ο) » μετὰ δύο ἔτη

5 1/2 ο) » μετὰ τριᾶν καὶ πλέον

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1/2 ο) ὀλιγώτερον

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ

ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Κερδίζουν ἀριθμοὶ 2000

Κέρδη κληρώσεως 290,000

Εἰς τοῦ Γ. ΚΙΤΑΝΤΗ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΩΔΕΙΟΝ

Ἄνθη τῆς ὥρας πάντοτε.—Ἀδοδέσμαι
καὶ στέφανοι ἐξαιρετικῆς φιλοκαλίας—
Φυτὰ σπάνια καὶ ἐκλεκτά.—Διακοσμῆ-
σεις αἰθουσῶν.

Ὁδ. Ἀγέλαου Στὰ Συντάγματος

Δηλοῖ, ὅτι

ΟΔΟΝΤΕΣ ΚΑ' ΟΔΟΝΤΟΣΤΟΙΧΙΑΙ

ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΥ

Μελετήσας εἰδικῶς ἐν Εὐρώπῃ τὰς τελευ-
ταίας μεθόδους περὶ κατασκευῆς χρυσῶν ὀδόν-
των καὶ ὀδοντοστοιχιῶν ἐφαρμόζω ταύτας
εἰς τὴν παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας κλινι-
κὴν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΡΕΔΔΗΣ

Ὁδοντοῦατρος τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς.

2—Ὁδὸς Πειραιῶς—2

Εἰς τὸ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΔΕΙΩΝ

ΑΝΔΡ. ΠΑΣΧΑ

Πλατεῖα Ἑθν. Τραπεζῆς—Ἀθήναι

Τελεῖα συλλογὴ εἰκονογραφημένων
δελταρίων καθαρῶς ἐθνικῶν ὑποθέσεων.

ΥΠΕΡΟΚΕΑΝΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΠΛΟΪΑ

Ἡ μόνη κατ' εὐθείαν γραμμὴ

Ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος

Δ' ἐπιδάτας ἐμπορεύματα καὶ πᾶσαν πλη-
ροφορίαν ἀπευθυντέον.

Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῇ κεντρικῇ Διευθύν-
σει.

Ἐν Πειραιεὶ, παρὰ τῷ Παραρτήματι τῆς
Διευθύνσεως. Λεωφόρος Διγέως ἀρ. 5.

Ἐν Κ) πόλει, Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Ἀ-
λεξανδρείᾳ, Καλαμῇ, Πάτραις παρὰ τοῖς
κεντρικοῖς Πρακτορείοις καὶ εἰς τοὺς κατὰ
τόπους ἀντιπροσώπους τῆς Ἑταιρείας.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδ. Θεμιστοκλέους 44

μαματοῦλῖα χρυσάλλῖνα εἰς τὸ ὀπτικὸν
κατάστημα Π. Ἀναστασίου ὁδ. Αἰόλου ἀρ.
240α (γωνία ὁδ. Σταδίου). Μεγάλῃ συλλογῇ
ἀγγλ. ξυραφίων, ψαλιδίων, μαχαιριδίων κλ.